

32. nedeľa B

*Blahoslavení chudobní v duchu,
lebo ich je nebeské kráľovstvo. (Mt 5,3)*

Prvé čítanie

1. kniha kráľov 17,10-16

Prorok Eliáš vstal a šiel do Sarepty. Keď prišiel k mestskej bráne, zbadal istú vdovu, ako zbiera drevo. Zavolať na ňu: "Prines mi v džbáne trochu vody na pitie."

Ako mu ju išla vziať, zavolať za ňou: "Dones mi, prosím, aj kúsok chleba!" Ona odpovedala: "Ako žije Pán, tvoj Boh, nemám nič upečené. Mám iba za priehrštie múky v hrnci a trochu oleja v krčahu. Zbieram zopár kúskov dreva, pôjdem domov a pripravím niečo sebe a svojmu synovi. Keď to zjeme, môžeme umrieť."

Eliáš jej povedal: "Neboj sa! Choď a urob, ako hovoríš. Lenže najprv upeč z toho podplamenník pre mňa a dones mi ho. Sebe a svojmu synovi upečieš potom.

Lebo takto hovorí Pán, Boh Izraela: Múky z hrnca nebudne a v krčahu nebude chýbať olej až do dňa, keď Pán zošle dážď na zem."

Ona odišla a urobila, ako jej Eliáš povedal.

Najedol sa on, ona a jej syn; a od toho dňa múka z hrnca neubúdala a v krčahu nechýbal olej podľa slova, ktoré Pán povedal postredníctvom Eliáša.

Druhé čítanie

List Hebrejom 9,24-28

Kristus nevošiel do Svätyne zhotovenej rukami, ktorá je predobrazom pravej Svätyne, ale do samého neba, aby sa nás teraz pred Božou tvárou zastával. On nemusí seba samého viackrát obetovať ako veľkňaz, ktorý rok čo rok vchádza do Svätyne s cudzou krvou. Inak by bol musel už mnohokrát trpieť od stvorenia sveta. Ale teraz v plnosti času zjavil sa raz navždy, aby obetovaním samého seba zničil hriech.

A ako je ustanovené, že ľudia musia raz zomrieť a potom bude súd, tak aj Kristus: raz sa obetoval, aby sňal hriechy mnohých, a druhý raz sa zjaví – už nie pre hriechy, ale aby spasil tých, čo ho očakávajú.

Ježiš si sadol naproti chrámovej pokladnici a díval sa, ako do nej ľudia hádzu peniaze. Mnohí boháči hádzali značné sumy; a keď prišla istá chudobná vdova, vhodila dve drobné mince, jeden kvadrant. Zavolať si učeníkov a povedal im: "Veru, hovorím vám, táto chudobná vdova vhodila do pokladnice viac ako všetci ostatní. Lebo všetci hádzali zo svojho prebytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie."

Na zamyslenie

V dnešných čítaniach počujeme dva krát o vdovách. Nápadné je, že obidve ženy niečo urobia: dajú všetko, čo majú, čo je potrebné k životu – jedna oddá všetko prorokovi a druhá svätyni. Dnešná hlavná myšlienka sa dá sformulovať krátko a výstižne: Ide tu o všetko, nie iba o časť! Iné osoby, ktoré v evanjeliu vystupujú, dávajú veľa, ale je to iba časť z ich majetku.

V týchto podobenstvách nejde o polarizáciu, o dobro alebo zlo. Ide tu o život, o skúsenosť, že ak chce niekto naozaj žiť, musí byť najprv pripravený dať – a síce nie niečo, ale to podstatné! Vedieť vzdať sa je podmienkou pre budúcnosť! Vdova zo Sarepty sa musí odvážiť preskočiť priepasť a dať všetko, čo jej ešte zostalo, aby jej život mohol ísť ďalej. Prílišná trúfalosť. Dlho (až do konca sucha) musí žiť na hranici svojich možností, dôverujúc pritom neustále v to, že život ide ďalej. Až keď prejde ďalší kus cesty, uvidí pri pohľade späť, že v skutočnosti viac dostala ako dala...

Rovnako aj my sa často ocitáme na hranici našich možnosti alebo nám iní k tomu pomôžu. Poznáme to utrpenie a biedu, ktoré s tým súvisia. Naš život nemáme v našich rukách. Kvôli šťastnému životu by sme si radi narobili zásoby – materiálne rezervy, dobrú porciu zdravia, záruku pracovného miesta a našich vzťahov – a s dostatočnými rezervami rôznych zásob pre eventuálne situácie by sme sa mohli potom deliť aj s inými. Teda naozaj – čo sa týka zajtrajška, zostáva nám – rovnako ako aj vdove zo Sarepty – iba trošku istoty na to, aby sme urobili ten nasledujúci krok, pre ten ďalší však už ona nestačí...

Obdivujeme je to, s akým pokojom táto vdova čelí blízkej smrti, a dokonca že v tejto zdanlivo bezvýchodiskovej situácii vníma ešte potreby iných; a tiež dôvera v Boha. Je možné, že ľudia, ktorí žijú na okraji ich existenčných možností, niekedy ľahšie vnímajú blízkych a sú možno aj menej sužovaní strachom, než tí, ktorých srdcia a rozum sú vydláždené starosťami o zabezpečenie a majetok...

Žiť znamená vedieť vzdať sa niečoho! To je prvá a rozhodujúca podmienka ozajstného šťastia. Vnútorňú voľnosť pocíti ten, kto dokáže neustále odstraňovať materiálne a duchovné haraburdie. Ten, kto zanechá starý, chorý spôsob života, vykročí na nové chodníky. Ale prv než sa tak stane, sa dlho pohybujeme na okraji existenčných možností a sme celý čas odkázaní na Boha – že nám dá to, čo potrebujeme. "Chlieb náš každodenný daj nám dnes" – takto prosíme nášho Otca – nie pre zajtrajšok alebo na mesiac dopredu. Komu sa podarí oddať všetko a dôverovať Božiemu príslubu, ten pocíti Jeho vyslobodzujúcu blízkosť, toho On stonásobne odparí. "Nestarajte sa, čo bude!"

32. nedel'a B

*Blahoslavení chudobní v duchu,
lebo ich je nebeské kráľovstvo. (Mt 5,3)*

Prvé čítanie

1. kniha kráľov 17,10-16

Prorok Eliáš vstal a šiel do Sarepty. Keď prišiel k mestskej bráne, zbadal istú vdovu, ako zbiera drevo. Zavolať na ňu: "Prines mi v džbáne trochu vody na pitie."

Ako mu ju išla vziať, zavolať za ňou: "Dones mi, prosím, aj kúsok chleba!" Ona odpovedala: "Ako žije Pán, tvoj Boh, nemám nič upečené. Mám iba za priehrštie múky v hrnci a trochu oleja v krčahu. Zbieram zopár kúskov dreva, pôjdem domov a pripravím niečo sebe a svojmu synovi. Keď to zjeme, môžeme umrieť." Eliáš jej povedal: "Neboj sa! Choď a urob, ako hovoríš. Lenže najprv upeč z toho podplamenník pre mňa a dones mi ho. Sebe a svojmu synovi upečieš potom. Lebo takto hovorí Pán, Boh Izraela: Múky z hrnca neubudne a v krčahu nebude chýbať olej až do dňa, keď Pán zošle dážď na zem."

Ona odišla a urobila, ako jej Eliáš povedal.

Najedol sa on, ona a jej syn; a od toho dňa múka z hrnca neubúdala a v krčahu nechýbal olej podľa slova, ktoré Pán povedal postredníctvom Eliáša.

Druhé čítanie

List Hebrejom 9,24-28

Kristus nevošiel do Svätyne zhotovenej rukami, ktorá je predobrazom pravej Svätyne, ale do samého neba, aby sa nás teraz pred Božou tvárou zastával. On nemusí seba samého viackrát obetovať ako veľkňaz, ktorý rok čo rok vchádza do Svätyne s cudzou krvou. Inak by bol musel už mnohokrát trpieť od stvorenia sveta. Ale teraz v plnosti času zjavil sa raz navždy, aby obetovaním samého seba zničil hriech.

A ako je ustanovené, že ľudia musia raz zomrieť a potom bude súd, tak aj Kristus: raz sa obetoval, aby sňal hriechy mnohých, a druhý raz sa zjaví – už nie pre hriechy, ale aby spasil tých, čo ho očakávajú.

Evanjelium

Marek 12,38-44

Ježiš učil zástupy. Hovoril im: "Varujte sa zákonníkov, ktorí sa radi prechádzajú v dlhých oblekoch, prijímajú pozdravy na uliciach, sedávajú na prvých

sedadlách v synagógach a na prvých miestach na hostinách. Vyjedajú domy vdov a naoko sa dlho modlietajú. Ich postihne prísnejší súd."

Potom si sadol naproti chrámovej pokladnici a díval sa, ako do nej ľudia hádzajú peniaze. Mnohí boháči hádzali značné sumy; a keď prišla istá chudobná vdova, vhodila dve drobné mince, jeden kvadrant.

Zavolať si učeníkov a povedal im: "Veru, hovorím vám, táto chudobná vdova vhodila do pokladnice viac ako všetci ostatní. Lebo všetci hádzali zo svojho prebytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie."

Na zamyslenie

V dnešných čítaniach počujeme dva krát o vdovách. Nápadné je, že obidve ženy niečo urobia: dajú všetko, čo majú, čo je potrebné k životu – jedna oddá všetko prorokovi a druhá svätyni. Dnešná hlavná myšlienka sa dá sformulovať krátko a výstižne: Ide tu o všetko, nie iba o časť! Iné osoby, ktoré v evanjeliu vystupujú, dávajú veľa, ale je to iba časť z ich majetku.

V týchto podobenstvách nejde o polarizáciu, o dobro alebo zlo. Ide tu o život, o skúsenosť, že ak chce niekto naozaj žiť, musí byť najprv pripravený dať – a síce nie niečo, ale to podstatné! Vedieť vzdať sa je podmienkou pre budúcnosť! Vdova zo Sarepty sa musí odvážiť preskočiť priepasť a dať všetko, čo jej ešte zostalo, aby jej život mohol ísť ďalej. Prílišná trúfalosť. Dlhú (až do konca sucha) musí žiť na hranici svojich možností, dôverujúc pritom neustále v to, že život ide ďalej. Až keď prejde ďalší kus cesty, uvidí pri pohľade späť, že v skutočnosti viac dostala ako dala... Rovnako aj my sa často ocitáme na hranici našich možností alebo nám iní k tomu pomôžu. Poznáme to utrpenie a biedu, ktoré s tým súvisia. Náš život nemáme v našich rukách. Kvôli šťastnému životu by sme si radi narobili zásoby – materiálne rezervy, dobrú porciu zdravia, záruku pracovného miesta a našich vzťahov – a s dostatočnými rezervami rôznych zásob pre eventuálne situácie by sme sa mohli potom deliť aj s inými. Teda naozaj – čo sa týka zajtrajška, zostáva nám – rovnako ako aj vdove zo Sarepty – iba trošku istoty na to, aby sme urobili ten nasledujúci krok, pre ten ďalší však už ona nestačí...

Obdivujeme je to, s akým pokojom táto vdova čelí blízkej smrti, a dokonca že v tejto zdanlivo bezvýchodiskovej situácii vníma ešte potreby iných; a tiež dôvera v Boha. Je možné, že ľudia, ktorí žijú na okraji ich existenčných možností, niekedy ľahšie vnímajú blízkych a sú možno aj menej sužovaní strachom, než tí, ktorých srdcia a rozum sú vydláždzené starosťami o zabezpečenie a majetok...

Žiť znamená vedieť vzdať sa niečoho! To je prvá a rozhodujúca podmienka ozajstného šťastia. Vnútorňú voľnosť pocíti ten, kto dokáže neustále odstraňovať materiálne a duchovné haraburdie. Ten, kto zanechá starý, chorý spôsob života, vykročí na nové chodníky. Ale prv než sa tak stane, sa dlho pohybujeme na okraji existenčných možností a sme celý čas odkázaní na Boha – že nám dá to, čo potrebujeme. "Chlieb náš každodenný daj nám dnes" – takto prosíme nášho Otca – nie pre zajtrajšok alebo na mesiac dopredu. Komu sa podarí oddať všetko a dôverovať Božiemu príslubu, ten pocíti Jeho vyslobodzujúcu blízkosť, toho On stonásobne odparí. "Nestarajte sa, čo bude!"